

ποιόν όστις είσήλθεν ασθμαίνων, και άρ-
κετά καθής. Έν τούτοις πριν όμιλή-
ση περί του άντικειμένου τής επισκέ-
ψώς του, έχαιρέτισε την κυρίαν Γκρέντζ,
ώμιλησε περί του καιρού, ήθώπευσε την
Λίσβετ εις την παρειάν, και κατεδέχθη
μάλιστα να ζητήσει πληροφορίας περί
τής υγείας της.

Η κυρία Γκρέντζ έν τούτοις έβλεπεν
ότι ο Στάρχ ήτο δυσηρεστημένος, φο-
βουμένη δε μη έχη παράπονα κατά του
Φράντς δέν εβράδυνε να του αποστείνη
τήν συνήθη της ερώτησιν.

— Και ο έγγονός μου, κύρ Στάρχ ;
είσαι πάντοτε εύχαριστημένος μαζί του ;
Έλπίζω ότι είνε πάντα εύπειθής και
πρόθυμος.

— Ός πρός αυτό, κυρία Γκρέντζ, δέν
έχω κανένα παράπονον. Ο,τι διατάξω να
κάμη ο έγγονός σου, το κάμνει αρκετά κα-
λά. Έγώ φροντίζω να κάμουν οι μαθη-
τεύόμενοι και οι εργάται μου ό,τι τους
δίδω και δέν υποφέρω την παραμικράν άν-
τιλογίαν έπομένως ο έγγονός σου είνε
ήναγκασμένος να κάμη ό,τι κάμουν και οι
άλλοι. Άλλ' ένα άλλο πράγμα δέν μ' ά-
ρέσει: αυτά που κάμνει έξω από το κατά-
στημα, κυρία Γκρέντζ, και δι' αυτά θέλω
να μάθω τα καθέκαστα.

— Τότε, άπήντησεν ή κυρία Γκρέντζ,
μεγάλως άνακουφισθείσα, σου λέγω ότι
δέν υπάρχει εις όλην την Νυρεμβέργην
παιδί καλλίτερο από τον έγγονό μου τον
Φράντς έμένα τή μάμμη του με σέβε-
ται πολύ: είνε πρόθυμο και υποχρεωτικό
εις όλα, δέν τρέχει σ' τους δρόμους, δέν
πειράζει κανένα. Και το άλλο, Μαστρο-
στάρχ, δέν χάνει τον καιρό του ούτε σ' το
σπίτι, όπως το ξέρουν πολλοί γείτονές
μας, είπεν ή κυρία Γκρέντζ, παρατη-
ρούσα την μικράν Λίσβετ.

— Το έμαθα κ' εγώ, είπεν ο Στάρχ,
με πρόσωπον έρυθρόν και όφθαλμούς
λάμποντας εξ όργης. Λέγουν ότι μετα-
χειρίζεται πολύ καλά τον καιρόν και τα
ξύλα του άφεντικου του δια να κάμη
παιγνίδια που πωλούνται εις την άγο-
ράν την Φραγκφούρτης. Μου το είπαν,
κυρία Γκρέντζ, και παρόμοιο πράγμα
δέν έχει γίνη έως τώρα εις την Νυρεμ-
βέργην. Ένας μαθητεύόμενος που δέν
έχει δύο χρόνους άκομή σ' την τέχνη,
κάνει εργασίας δια λογαριασμό του ! Σε
σέβομαι πολύ, κυρία Γκρέντζ, και συμ-
πονώ τες δυστυχίες σου. Πρός χάριν
σου έπήρα μαθητή τον έγγονό σου, χω-
ρίς να ζητήσω ούτε πεντάρα, άλλα δέν
επερίμενα να εύρω τέτοια άνταμοιθή δια
την καλωσύνη μου.

— Καλέ μου Στάρχ, άπεκρίθη ή κυ-
ρία Γκρέντζ με φωνήν τρέμουσαν άφ' ου
συνήλθεν όλίγον από την κατάπληξιν την
όποιαν τη έπροξένησεν ο σφοδρός και
μακρός λόγος του βαρλοποιοϋ, καλέ μου
Στάρχ, πολύ άδικούς τον έγγονό μου.

Κάποιος έχθρός του Φράντς σε έγέλα-
σε και σε έκαμε να νομίσεις ως έγκλη-
ματα τας πλέον άπλάς του πράξεις.
Δια τον Φράντς μου αυτά τα λόγια !
"Όχι, δέν είνε αλήθεια, καλέ μου Στάρχ,
ότι ο έγγονός μου έπήρε κάτι δικό σας.
Ένθυμείσαι τί έγραψεν ο περίφημος ζω-
γράφος έπάνω εις την εικόνα του την
Δικαιοσύνην, εις την μεγάλην αί-
θουσαν του δημαρχείου ;

«Ο δικαστής ποτέ δέν πρέπει να λέγη
την γνώμην του χωρίς να σκεφθή ώρι-
μως την ύπόθεσιν.»

«Τώρα, καλέ μου Στάρχ, άπάντησε
μου εις μίαν ερώτησιν. Όταν μου έπρό-
τεινες με τώσην καλωσύνην να πάρης τον
έγγονόν μου μαθητεύομενον και ύπεσχέ-
θης να τον διδάξης την τέχνην σου, άντι
να με ζητήσης όπως είνε ή συνήθεια
ένα ποσόν δια την τροφήν και την κα-
τοικίαν του εδέχθης, επειδή είμαι πτω-
χή, να τον πάρης χωρίς να πληρώσω
τίποτε άλλα να τρώγη και να κοιμάται
σπίτι μου. Δέν μου ύπεσχέθης να μου
φέρη ο Φράντς κάθε εβδομάδα κομμάτια
ξύλα από το βαρλοποιείο σου, δια να καίω
εις την θερμάστραν μου ; Δέν είν αλή-
θεια αυτά, καλέ μου Στάρχ ;

— Είνε αλήθεια, κυρία Γκρέντζ, έ-
καμα αυτήν την ύπόσχεσιν και πιστεύω
πώς την εκπόνησα. Μου φαίνεται πως
ο έγγονός σου... Άλλά, κυρία Γκρέντζ,
τί βλέπω εδω; άνέκραξεν ο Στάρχ, ιδών
έξαφνα επί τινος τραπέζης πλησίον του,
την κιβωτόν του Νάε, την όποιαν είχε
φέρει ο Φράντς με τα περισσεύματα των
ξύλων. Τίποτε δέν έλειπεν από την μα-
κράν γραμμήν των μικρών ανθρώπων,
των μικρών γυναικων και των μικρών
ζώων, τα όποια έτοποθέτησε δύο δύο ή
μικρά Λίσβετ, όταν ήκουσε τον Στάρχ
να κατηγορή τον αδελφόν της.

— Τί ώραίον πράγμα ! είπεν ο Στάρχ
τρίβων τους όφθαλμούς με το όπισθιον
μέρος τής χειρός του, ως να ένδοξεν
ότι δέν βλέπει καλά. Που εύρήκατε αυτό
το εύμορφο παιγνίδι και τί σημαίνουν
όλα αυτά ; και έφόρεσε τα γυαλιά του δια
να εξετάσχη την κιβωτόν και το περιεχο-
μένόν της.

— Αυτά όλα σημαίνουν, άνέκραξε με
θριαμβευτικόν ήθος ή κυρία Γκρέντζ,
ότι το έγγονάκι μου είνε έξυπνότατο παι-
δι με νοϋ θηλυκό, και ότι τας ώρας που
του περισσεύουν από την εργασία του
τας μεταχειρίζεται δια να διασκεδάξη
την μικράν του αδελφήν που είνε άρ-
ρωστη. Με την έπιδεξιότητα που του
εχάρισε ο Θεός, χρησιμοποιεί τα κομ-
μάτια του ξύλου που του έπιτρέπει να
παίρνη από το κατάστημα ο καλός του
κύριος, και κατά τόχην ένας έμπορος που
πάγει εις την άγοράν τής Φραγκφούρτης
με τα έμπορεύματά του έπρότεινε μόνος
του να πάρη ένα παιγνίδι όμοιον με

τούτο και να το πωλήση αν εύρη άγο-
ραστήν...

— Μήτε λέξιν παραπάνω, καλή μου
κυρία Γκρέντζ, μήτε λέξιν παραπάνω
άνέκραξεν ο Στάρχ: άλλα και αυτός διε-
κόπη υπό τής φωνής του Φράντς, όστις
είσώρησε φωνάζων με χαράν.

— Μάμμη, Λίσβετ ! καλώς είδήσεις,
ο Κρές ήλθεν από την άγοράν, και έ-
πώλησε την κιβωτόν δύο τάλληρα και
λέγει...

«Άλλ' έσταμάτησε δια μιās ότε είδεν
έξαφνα τον κύριόν του, όστις περιειργά-
ζετο με πολλήν προσοχήν την κιβωτόν.

Η όργη του Στάρχ καθηνάσθη δια
μιās, επί του προσώπου του δε δέν υπήρ-
χεν άλλη έκφρασις είμή έκπληξις και
θαυμασμός και όλίγη ίσως έντροπή.
Έλυπείτο δι' όλα όσα είπεν εις την πα-
λαιάν του φίλην, την κυρίαν Γκρέντζ, και
έμέμφετο τον έαυτόν του δια τας άδικούς
ύποφίας του περι του έπιδεξίου μαθη-
τού του.

— Και τί είπεν ο Κρές, παρακαλώ
ήρώτησε θέλων να μάθη λεπτομερείας
περί του έργου του Φράντς.

«Ότε δε έμαθεν ότι ο τορνευτής είπει
εις τον Φράντς ότι ήδύνατο το έπόμενον
έτος να πωλήση εις την Φραγκφούρτην
όσας κιβωτούς ήμπορούσε να κάμη, ο
Στάρχ έσφιγγε θερμώς την χείρα τής
κυρίας Γκρέντζ, και κτυπήσας φιλικώς
επί του ώμου του Φράντς, με την εύχα-
ρίστησιν αληθοϋς κατοίκου τής Νυρεμ-
βέργης βλέποντος ότι έπιτυγχάνει μία
έπιχειρήσις, είπε»

— Κάμνε παιγνίδια, παιδί μου, κά-
μνε τες ώρες που δέν έχεις δουλειά,
διότι εις το κατάστημα πρέπει να εργά-
ζεσαι τακτικά, όπως και εργάζεσαι. Και
το ένα να κάμνης, παιδί μου, και το άλλο
να μή τ' άρίνης.

Πριν δε άναχωρήση ύπεσχέθη εις τον
Φράντς να τω εύρη την επαύριον έν ώ-
ραιότατον τεμάχιον ξύλου και να το προσ-
φέρη εις αυτόν δια να κατασκευάσχη όσον
το δυνατόν τελειοτέρας τας κιβωτούς του
("Έπεται το τέλος)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Τ Ο Φ Ω Σ

«Όστις ταξειδεύων εις το πέλαγος
είδε τον ήλιον να αναδύη μεγαλοπρεπέ-
α από την ύγρην του κοίτην ή να βυθίζε-
ται, να πλαγιάξη ως λέγουν οι γαί-
λοι την δύσιν του ήλιου, ούδέποτε θε-
λησμονήσχη το μεγαλείον και την λαμ-
πρότητα του θεάματος. Χιλιάδες ποιη-
τών, μουσικών και ζωγράφων ένεπνεύ-
σθησαν από το θεϊόν, το άπερίγραπτον
έκεϊνό κάλλος.

Πράγματι, το φώς και ο δια του φω-
τις χρωματισμός τής φύσεως όλης προξένη

μεγάλην έντύπωσιν εις την ανθρωπίνην
καρδίαν. Και την μάλλον άχαριν τοπο-
θεσίαν είμποροϋν αι άντίτες του άνα-
τέλλοντος ή δύοντος ήλιου να την χρω-
ματίσουν άρμονικώτατα και να την κα-
ταστήσουν ώραιοτάτην.

Η μετάβασις από το σκότος τής νυ-
κτός εις το φώς τής ήμέρας είνε αληθώς
μετάβασις εις νέαν ζωήν. Η φωνή του
πρώτου αλέκτορος εις το λυκαυγές είνε
σύνθημα τής αναγεννήσεως τής φύσεως.
Κύριον συστατικόν τής ζωής είνε το
φώς. Χωρίς φώς δέν θα υπήρχε ζωή,
ή αν υπήρχε θα ήτο άθλία και άχαρις.

Το πράσινον χρώμα των φύλλων, τα
ποικίλα χρώματα των άνθων, τα διά-
φορα χρώματα των παντοειδων πτηνων
και ζώων έν γενεί μόνον εις το φώς και
δια του φωτός είμποροϋν να αναπτυχθουν.

«Όσα ζώα ζώσιν εις το σκότος είνε χλω-
μα, αδύνατα και ζώσιν όλίγον. Και εις
τόν ανθρωπον ή ύπαρξις, ή έλλειψις του
φωτός έχει μεγάλην σημασίαν» ή στέ-
ρησις του ήλιακού φωτός επί τινος ώρας
την νύκτα ρίπτει τον ανθρωπον εις λή-
θαργον και τον αποκοιμίζει: διάρκεις δε
στερήσις αυτού είμπορεί ν' απορροφήση
όλας τας δυνάμεις τής ζωής του. Έν
ένι λόγω το φώς είνε ή πηγή και ο στο-
λισμός τής ζωής, και το τελειότερον
δωρον του Δημιουργου.

Α Π Α Ν Τ Η Σ Ι Σ
ΖΑΚΕΛΗ Ι. ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΗ
πρός τον πατέρα του

[Είς τον διαγωνισμόν πρός σύνθεσιν
απαντήσεως εις την επιστολήν του
Ίωάννου Πεσταλότση πρός τον υιόν
του Ζακελή, την όποιαν έδημοσιεύσα-
μεν εις το φύλλον τής «Διαπάλασεως»
τής 19 Φεβρουαρίου ε. έ. έλαβον μέρος
έλευστοι εκ των ήμετέρων άναγνωστών.
Αι σχετικώς καλλίτεροι απαντήσεις είνε
δύο, ή μιν του έν 'Αθηναίς Κίγκιννατος,
νά του, ή δε τής έν Σύμωρην Ημέ-
ρας τής 'Ανοίξεως. Έπειδή δε
και αι δύο είνε περίπου ίσαι κατά την
αξίαν, δημοσιεύομεν άμφοτέρας και ά-
ποστέλλομεν πρός τους συντάκτας αυτών
ως βραβείον άνα έν άντίτυπον του «Πε-
ριστοπώλου».

«Ετι δε καλώς απαντήσεις έστειλαν
και έκρίθησαν εύφμου μνείας οι εζησις
Φιλίδοξος Έλλην, Ναυσίθεος ο Θεοει-
δής, Κομικός Αριστοφάνης, Ζαχαρίας
Ι. Μακρής, Ευάγγελος Α. Αλεξαν-
δρόπουλος, Αταβυρία, Χιονοσκεπής Ό-
λυμπος, Γεώργιος Δ. Σερεμέτης, Χρυ-
σαλλίς, και Ίωάννης Π. Καράμπελας.]

Σεβαστέ μοι πάτερ !
Έλαβον την επιστολήν υμών και σας

εύχαριστώ δια τας λαμπράς συμβουλάς
σας.

Ούδέποτε, πάτερ μου, θα μιμηθώ τας
βαναύσους των χωρικών μας έξεις, διότι
ο ανθρωπος ούδέποτε και επ' ουδενί
λόγω πρέπει να μιμηται τας κακάς έξεις
ανθρώπων μεθ' ών συναναστρέφεται. Πρέ-
πει ο καλός και ένάρετος ανθρωπος να
ομοιάξη πρός φυτόν το όποϊόν δέν πα-
ραλαμβάνει εκ του άερος πάντα τα συ-
στατικά αυτου, άλλα μόνον τον άνθρακα
ούτω και ο ανθρωπος ο τυχών καλής
παιδείας και άνατροφής όφείλει να ίστα-
ται άπλωος θεατής των κακών έξειων
ανθρώπων μεθ' ών κατ' ανάγκην συνα-
ναστρέφεται. όφείλει δε να μιμηται το
καλόν και να προσπαθή άδιακόπως να
ομοιάση πρός άνδρας έξεχους και δια-
πρεπέζ.

Βεβαίως, πάτερ μου, γνωρίζω και
εγώ ότι τώρα ή ήλικία μου είνε ως
εϋπλατος ζύμη ήτις λαμβάνει το σχήμα
του άγγείου εις το ήθέλωμεν θέση αυτήν.
θα προσπαθώ δε να θέσω αυτήν εις
άγγειον ώραϊον ήθικώς, ίνα γίνω ήμέραν
τινα ένδοξος και ένάρετος ανθρωπος και
να φανώ υίός άντάξιός του καλού και
σεβαστού μου πατρός: θα προσπαθώ
όπως ο βίος μου γίνη όμοιος πρός πολύ-
τιμα μετάλλα: άτινα έν μικρῶ έγκλείουσι
πολλήν αξίαν: θα μετρού δε αυτόν ουχι
δια των χρόνων τής διαρκείας του άλλα
δια των έργων μου: θα πράττω το κα-
λόν διότι είνε καλόν, και θα είμαι δίκαιος
δια την πρός το δικαϊόν αγάπην. Ούτω
μόνον ο ανθρωπος δύναται να είνε και
έν τῶ κρυπτῶ και έν τῶ φανερωῶ καλός
και ένάρετος και να γίνη ήμέραν τινα
χρηστός πολύτης δυναμένος να παρά-
σχη ύπηρεσίας εις την φιλάτην του πα-
τρίδα: θα έκτελέσω δε, το επ' εμέ, τας
ύποσχέσεις μου ταύτας και ένεκα τής
πρός αυτας αγάπης και δια να εύχαρι-
στήσω υμάς τον υπέρ έμου εργασθέντα
και μοχθήσαντα.

Δια να είμαι δε έπιεικής και εύπρο-
ήγηρος θα έχω έν τή μνήμη μου έντε-
τυπωμένον το έξής ρητόν :

«Ηδέως έχω πρός άπαντας, χρωῶ δε
τοίς βελτίστοις: ούτω γάρ τοίς μιν ουκ
άπεχθής έσαι, τοίς δε φίλος γενήσιν.»

Βεβαίως θα έχω τον ζήλον να φανώ,
και έλπίζω να το κατορθώσω, ανώτερος
των πραττόντων το καλόν ένεκα του
φόβου και τής τιμωρίας, διότι εκείνοι
μέν πράττουσιν αυτό ένεκα του φόβου και
πρέπει να ίσταται άνωθεν αυτών τις
όστις να προτρέψη αυτοūs δια τής τιμω-
ρίας, ένω εγώ θα πράττω αυτό εκ πε-
ποιθήσεως και άνωθεν μου θα ίσταται
ή συνείδησις και ή πρός την άρετήν
αγάπη.

Ζακελή Ι. Πεσταλότσης
Δια το πιστόν τής άντιγραφής
ΚΙΚΚΙΝΝΑΤΟΣ

«Έλαβον την ποθητήν και σεβαστήν
μοι επιστολήν Σας και άνέγνων τας
συμβουλάς Υμών μετά προσοχής. Έστé
βέβαιος, σεβαστέ μοι πάτερ, ότι θα
προσπαθώ, ακολουθών κατά γράμμα
τας συμβουλάς Σας, να άναδειχθώ υίός
άντάξιός Υμών και ανώτερος των προσ-
δοκίων Υμών.»

Ούδέποτε έπιχειρώ τι χωρίς να έπι-
καλεσθώ πρότερον την βοήθειαν του Ύ-
ψίστου, και εργάζομαι μετά ζέσεως και
καρτερίας, ίνα δυνηθώ να Σας εύχαρι-
στήσω.

«Όσον άφορῶ την διαγωγήν μου, να
μείνετε ήσυχος διότι ούδέποτε έπεχεί-
ρησα, ουτέ θα έπιχειρήσω να πράξω
πράξιν τινα αξιόμιμην, δι' ής να λυ-
πήσω τον Θεόν και Υμάς, όστις υπεφέ-
ρατε τόσα δεινά δι' εμέ.

Είμαι ευγνώμων πρός τους εύεργε-
τήσαντάς με, και προσπαθώ δια παντός
τρόπου να άνταποδώσω την εύεργεσίαν,
την μοι παρέσχηον, εκατονταπλασίονα: τα
δε ήθη των βαναύσων χωρικών μας τα
έλησμονήσα παντελώς.

Προσπαθώ πάντοτε να μιμῶμαι τοϋς
ανώτερους μου, και ούδέποτε θα άνεχθῶ,
Σας το όρκίζομαι, ούδέποτε, λέγω, θα
ανεχθῶ να με υπερεπείσωσιν οι συμμα-
θηταί μου κατά την έπιμέλειαν και χρη-
στήν διαγωγήν.

Εγώ να καταστήσω την ζωήν Υμών
δυστυχῆ ! εγώ δια τον όποϊόν τοσαύτα
δεινά υπεμείνατε ; Ούδέποτε θα τολ-
μήσω, ουδέ θα φαντασθῶ να πράξω το
τοιαύτον, το όποϊόν δέν άρμόζει όχι μόν-
ον εις τους καλώς άναθεωραμένους
καϊδας άλλα και εις αυτοūs τοϋς βα-
καύσους και άμαθείς χωρικούς μας.

Σας υπόσχομαι ότι, με την βοήθειαν
του Θεου, θα καταστήσω Υμάς τον ευ-
τυχέστερον πατέρα του κόσμου: άναμένω
δε μετ' ανυπομονησίας την εύτυχή ή-
μέραν καθ' ήν, έντιμος πολίτης και
αγαθός οικογενειάρχης, θα δυνηθῶ να
Σας είπω: Άναπαύθητε, σεβαστέ μοι
πάτερ, μη συλλογίζεσθε τίποτε, άρκούν-
τως έκοπιάσατε δι' εμέ: τώρα πλέον
είνε ή σειρά μου να εργασθῶ, και δια
τής τιμιότητος και εργατικότητος μου
να άναδειχθῶ αξίος υίός Σας και πολί-
της χρήσιμος εις την ποθητήν μου Πα-
τρίδα.

«Θεν, σεβαστέ μοι πάτερ, υπόσχομέ-
νος Υμίν ότι θα ήμαι έπιμελής και
χρηστοήθης,
Ασπάζομαι μετά βαθυτάτου σεβα-
σμού την δεξιάν Υμών.»

Ο εδπειθής υίός σας
Ζακελή Ι. Πεσταλότσης
Δια το πιστόν τής άντιγραφής
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

«Όθεν, σεβαστέ μοι πάτερ, υπόσχομέ-
νος Υμίν ότι θα ήμαι έπιμελής και
χρηστοήθης,
Ασπάζομαι μετά βαθυτάτου σεβα-
σμού την δεξιάν Υμών.»

Ο εδπειθής υίός σας
Ζακελή Ι. Πεσταλότσης
Δια το πιστόν τής άντιγραφής
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

«Όθεν, σεβαστέ μοι πάτερ, υπόσχομέ-
νος Υμίν ότι θα ήμαι έπιμελής και
χρηστοήθης,
Ασπάζομαι μετά βαθυτάτου σεβα-
σμού την δεξιάν Υμών.»

Ο εδπειθής υίός σας
Ζακελή Ι. Πεσταλότσης
Δια το πιστόν τής άντιγραφής
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

«Όθεν, σεβαστέ μοι πάτερ, υπόσχομέ-
νος Υμίν ότι θα ήμαι έπιμελής και
χρηστοήθης,
Ασπάζομαι μετά βαθυτάτου σεβα-
σμού την δεξιάν Υμών.»

Ο εδπειθής υίός σας
Ζακελή Ι. Πεσταλότσης
Δια το πιστόν τής άντιγραφής
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

«Όθεν, σεβαστέ μοι πάτερ, υπόσχομέ-
νος Υμίν ότι θα ήμαι έπιμελής και
χρηστοήθης,
Ασπάζομαι μετά βαθυτάτου σεβα-
σμού την δεξιάν Υμών.»

Ο εδπειθής υίός σας
Ζακελή Ι. Πεσταλότσης
Δια το πιστόν τής άντιγραφής
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν Ἀντωνιάκην ἐρωτᾷ ὁ θεὸς τοῦ :
— Πῶς ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς σου, τὸν μεγαλύτερον ἢ τὸν μικρότερον ;
— Τὸν μεγαλύτερον.
— Διατί ; μήπως εἶνε πεῖθ καλός ;
— Ὁχι ! ἀλλὰ τὸν γνωρίζω περὶ πολλὰ χρόνια.

Ὁ Καθηγητὴς ἀναπτύσσει εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν πρόβδον τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν.
Σὺν τοῖς ἄλλοις λέγει καὶ περὶ τοῦ τύπου :
— Καὶ ὁ τύπος ἦτο ἀγνωστος, εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας.
Καὶ ὁ Κορυκοκεφαλάκης, δεικνύων τὸν Ξενοφῶντα τοῦ, ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας :

— Τότε, κύριε καθηγητά, πῶς ἐτύπωσεν ὁ Ξενοφῶν τὰ ἀπομνημονεύματά του ;
— Ἐτύπησεν αὐτὰ ἐν τῇ πόλει τῆς Περσίας.
— Μαμά, πῆγαινε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν αὐλήν, λέγει ὁ Τότης.
— Καὶ διατί, παιδί μου, με στέλλεις εἰς τὴν αὐλήν ; εἰπέ μου.
— Ὁχι, δέν σου λέγω, διότι θὰ κλειδώσης τὴν ζάχαριν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 234. Αεξίγροφος.
235. Στοχαεξίγροφος.
236. Στοχαεξίγροφος.

136. Μωσαϊκόν.
Ὁ Πᾶν, ἡ Ἥρα, ἡ Μηνῆ, ἡ Ῥέα καὶ ἡ Μαῖα Ὁ Ποσειδῶν τῶν θαλασσῶν, Ἄρτεμις ἡ ἀκραιά Ἄνθ' ἐν γράμμ' ἀν δώσωσι καὶ τούτω ευχαριστίας, Ἑλληνικῶς τὶς ποταμοὶ προβάλλει ἀνεμποδίστως.

237. Αἶνεγμα θεμῶδες.
Βασίλισσα κόκκινη
εὐ πύργῳ γυάλινῳ
γεμάτῳ νερό,

238. Παίγνιον.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.
Τ Α Ν Ε Τ Ο Μ Ι
Κ Ν Α Β Ι Α Τ Ρ Α
Ο Ο Τ Ι Α Κ Ν Ω Τ
Δ Α Μ Ε Τ Κ Ι Ε Ι

240. Σταυρός.
Σχημάτισον τὰ ὀνόματα δύο νῆσων διὰ τῶν ἐξῆς γραμμάτων : Α Ο Ο Π Ρ Σ Σ Σ Υ.

242. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζώου τετραπόδου.

243--246. Μαγικόν γράμμα.
Τῆ προσθήκῃ ἐνός γράμματος, πάντως τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν ἐπομένων λέξεων ἢ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι.
λύκος, τόπος, τυρᾷ, πόλις.

247. Τριπλή ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος, τὰ δευτέρα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, θεῶν τῆς μυθολογίας, τὰ δὲ τρίτα στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων.

248. Ἑλλητισσόμωφον.
Η—ω—ε—οι—οει—ειρο—οο—αο—η—αια.
249. Γρύφος.

ΑΥΣΕΙΣ
96. Ἀετός, ἔτος. — 97. Φίλιππος (Φ, λιπος). — 98. Ἀχιλλεύς. — 99. Παρά, ἀρκα. — 100. Τῆς λέξεως τηλεγράφος δυνάμεινα ἢ ἀλλάξωμεν τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων 3, 628, 800 φορές (ὡς διατείνεται ὁ προτεινῶν τὴν ἐρώτησιν καὶ ὅποιος εὐκαρεῖ ἄς δοκιμάσῃ). — 101. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς — 102. Κ ὤμων. — 103. Ἦτο 13 ἐτῶν Α (35+13=12 x 4). — 104. Μ Η παιδεῖ τὸ κάλλος τοῦ νέου Σ Ο Υ Η Δ Ι Α

— 105-108. Τῆ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων γ καὶ ν σχηματίζονται αἱ λέξεις : γνώσις, γέρον, γρόθος, ἄγων. — 109-111. 1, Ἀνεμώνη. 2, Καμέλια. 3, Ἰα. 112-114. 1, Ἦρος, ἦλος, ἔλος, ἔλος, μέλος. — 2, Μέλος, ἔλος, ἄλλος, ἄλλος, ἄλλος, ἄλλος. — 3, Ἄσμα, ἄσμα, ἄρα, ἀρά, χαρά. — 115. ΥΔΡΡ (1, οΥν. 2, Μακεδονία. 3, Κιμωλία. 4, ἮΡΑ). — 116. Μὴ λάλει ἀπερισκέπτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

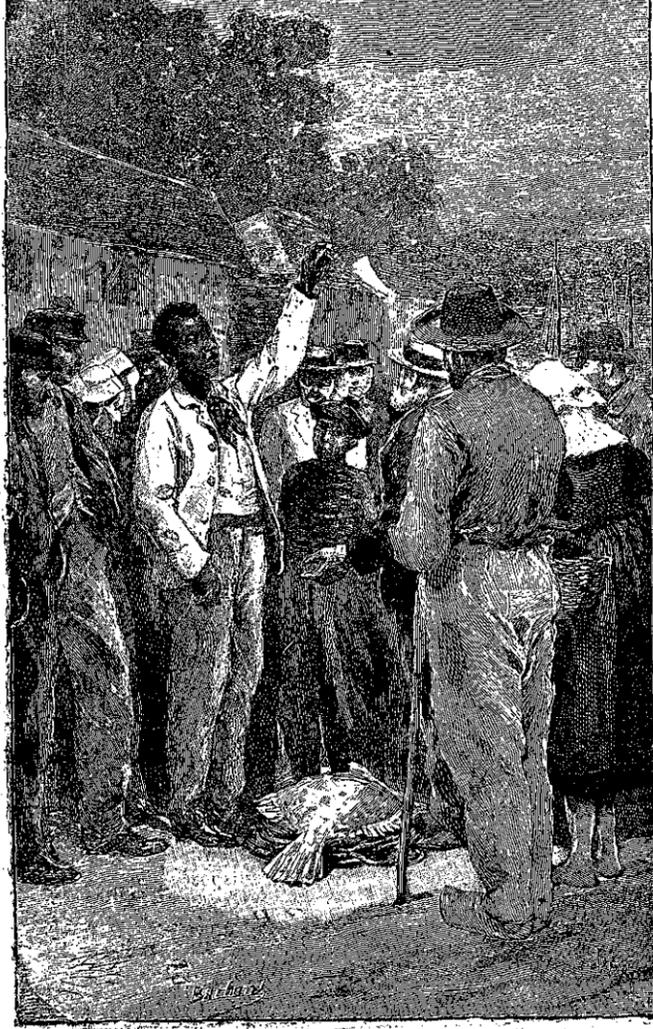
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.
Ἐτος 16.— Ἀριθ. 14

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ
[Συνεχεται ἰδε σελίδα 97]

IB
Τὸ ἡμερολόγιον τῆς θείας Θηρεσίας ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς :
« Δὲν εἶμαι ἀκόμη δεκαπενταετίς καὶ ἰδοὺ ἐγὼ οἰκοδόσπινα. Ἡ μητέρα μου εἶπε σήμερον τὸ πρωί :— Σχεδὸν δὲν εἴμπορῶ πλέον νὰ περιπατῶ τόνσον εἶμαι κουρασμένη πᾶρε τὰ κλειδιά μου, τὸ σημειωματάρι μου καὶ κάμε ὅπως ξυβείρις. Ὅποτε λάβης ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν μου θὰ σοὺ τας δώσω ἄλλα ἔλπικω ὅτι ἐντός ὀλίγου θὰ μάθης νὰ εἶσαι περισσότερο ἀπὸ ἐμέ οἰκονόμος. — Ἡ καϊμένη ἡ μητέρα, μοῦ το εἶπε με ὀλην τὴν ἀπλότητα καὶ ἰσως ἔχει δικαίον. Συνειθισμένη, πρὶν χάσωμεν τὴν περιουσίαν μας, νὰ ἔχη πάντοτε ἀθρονα χρήματα, δὲν εἴμπορῶ τώρα νὰ ἐξασχῆ οἰκονομίαν. Δύσκολον ἔργον ἀναλαμβάνω. Ὁ Θεὸς βοηθός ! »

« Ἀνύψωτε τὴν χεῖρα σείων ἐν εἰκοσάφραχον » (Σελ. 107, στ. α')

Ὁλίγον κατωτέρω ἡ νεαρὰ Θηρεσία ἀπὴρῆιμει τὰς δυσχερείας, κατὰ τῶν ὁποίων θὰ προσέκοπτε διὰ νὰ μὴ στερήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς μικρῶν τιμῶν εὐχαριστήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν συνειθισμένοι, χωρὶς νὰ ἐξογκῶν τὸν ἰσχνόν τῆς προϋπολογισμῶν. Στρέψασα ἀκόμη σελίδας τινὰς ἡ Εὐτυχία, εἶδε τὴν θεῖαν τῆς κατεχομένην ὑπὸ βαθυτάτης λύπης, διότι ἠναγκάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς σπουδάς τῆς τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν εὑρισκεν εἰς αὐτὰς τὸ μεγαλύτερον θέλγητρον.
Ἡ πριγκίπισσα Ροζάλβα δὲν ἐπροχώρησε περισσότερο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔτοπαθέτησε τὸ τετραδῖον, εἰς τὸ συρτάριον ὅπου το εὑρεν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη ἐκ τοῦ δωματίου. Ἐμεινε σκεπτικὴ εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχε καθῆσθαι πρὸ τοῦ ἐκ ροδοξύλου γραφείου.
« Ἴδοὺ λοιπόν » ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν « ὅποια ἦτον ἡ ζωὴ τῆς θείας μου εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Ὅπως κ' ἐγὼ εἶχε κ' ἐκείνη μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ φροντίξῃ τὸ σπῆτι καί, ὀλιγώτερον εὐτυχῆς ἀπὸ ἐμέ, μόλις εἶχε ταναγκασιούνα διὰ τὰς καθημερινὰς δαπάνας χρήματα » ὅτι ἔκαμε δεκατετραετίς εἴμπορῶ νὰ το κάμω κ' ἐγὼ. Νά, τώρα ὁ Ἀγῆνωρ δὲν ἐτοιμάζει τὸ γεῦμα εἰς τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, ὁ μπαμπᾶς δὲν φαίνεται νὰ το ἐνοοεῖ διότι εἶνε ὅλος παραδεδομένος εἰς τὴν λύπην τοῦ ἄλλὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὕψωσε τοὺς ὄμους δταν εἶδε τὸ σαλὸν ἄνω-κάτω ἀκόμη εἰς τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὑποφέρει νὰ βλεθῆν τὸ σπῆτι χωρὶς διεύθυνσιν. . . . Λοιπὸν ἀπεφασίσθη ! θὰ ὑπάγω νὰ τῶ ἀναγγείλω ὅτι θὰ προσπαθῶ νάντικαταστήσω ἐγὼ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἄλλὰ περὶ τοῦ ἡμερολογίου τῆς δὲν θὰ κάμω λόγον σήμερ' ἰσως ἀργότερ' ἂν εἶνε μυτικὸν που θὰ το ξεβῦρωμεν αἱ δύο μας, ἡ θεία Θηρεσία καὶ ἐγὼ. »

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτός τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ἕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.
Ἐκτακτος ὄλος εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγωγῆς ἠθικῶν βιβλίων μάρφωσιν τῶν τέκνων των.
Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντάς τώμοις εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυγῆν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἢτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.
Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἢτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτός τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλω δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.
Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντιτίπτα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὀλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μετ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντός ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μετ' ὅ ἀὶ ὀλίγοι φυλαττόμενοι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πληθεῖς σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.
Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ πέμπουσιν ἐς χρυσὸν τὸ ἀντίτιπον (φράγκων χρυσῶν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρακτηριστικῶν παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.
Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὸν διευθυντῶν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν τὸν διευθυντῶν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίας.
Πρόσπανα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γράμματα μετὰ παραλείπον δεικατομῆμέριον τὸ πολὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.
Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἀκαταστημάτων Ἀναστ. Κωνσταντινίδου 1894—9717.